

ikke mindst for den Ungdom, jeg tilhører, og som i de sidste Aar er kommet i Stilling og Erhverv. Jeg tror, at det gælder for denne Ungdom baade i By og paa Land, at den trods Vanskelighederne har taget fat med godt Humør og med de friske Kræfter, den ejer. Men vi unge maa saa ogsaa fordrø, at de Byrder, der gennem Skatter og Afgifter lægges paa vore Skuldre, ikke overstiger vore Kræfters Bæreevne, og jeg mener, at vi navnlig her paa Rigsdagen maa forstaa, at naar vi i Aarene fra Aarhundredskiftet indtil de sidste Aar har kunnet lade Staten paatage sig og paalægge Kommunerne stadig forøgede Byrder, og naar vi i Hovedsagen har kunnet skaffe Midlerne hertil gennem bestaaende Skatter, saa er det, fordi denne Tid viser en økonomisk opadgaende Linie, medens vi nu oplever og sikkert staar overfor en Tid med økonomisk Stagnation og Nedgang.

Jeg tillod mig i Fjor at fremhæve, hvilke Betænkeligheder jeg havde ved de mægtige Forpligtelser, som Stat og Kommuner har paataget sig ved Laan og Garantier paa saa overordentlig mange Omraader, og det er i alle Tilfælde sikkert, at de mægtige Obligationsudstedelser, som Staten er gaaet i Spidsen med, i høj Grad har overbelastet vort hjemlige Pengemarked og trykket Kursen paa de Obligationer, som Folk i de producerende Erhverv skulde sælge i meget stor Udstrækning. Jeg vil gerne i denne Forbindelse rette en Opfordring til den højtærede Finansminister om, at han her i Folketinget vil give os en klar Redegørelse for, hvor store de Forpligtelser er, som Staten har paataget sig ved denne Obligationsudstedelse, og tillige hvor store de Forpligtelser er, som vi har i Kraft af andre Garantier, som Staten har paataget sig. Det vil have sin Interesse klart at faa oplyst, hvor langt vi i Virkeligheden er ude, thi her er det absolut sikre, at vi unge, der rykker frem, skal paatage os disse Gældsforpligtelser, og der er ingen, der ved, om ikke vi netop under økonomisk trykkende, vanskelige Kaar gennem Aar skal slæbe med at betale denne Gæld, som man jo for en stor Dels Vedkommende har optaget i ret pøngeligelige Aar. I alt Fald vil yderligere nye Laan, yderligere Aftapning af den her i Landet værende Kapital kun være at gøre ondt værre.

Jeg har fremhævet disse Ting saa stærkt, fordi jeg mener, vi nu er naaet til det Punkt, hvor vi, der er Folkets Repræsentanter, bør forstaa de Bevægelser,

der rører sig i Folket, og skride fra Ord til Handling med at rette paa Tidens Vanskeligheder. Den, jeg maa vel bruge Udtrykket, endnuværende højtærede Regering er efter manges og ogsaa efter min Mening absolut ikke den Regering, der er skikket til at løse disse Tidens Vanskeligheder, og den har jo netop i den allersejeste Tid faaet Attest herfor, ogsaa af andre end dens før kendte Modstandere. Den har faaet at vide, hvilke Fejl og Skrøbeligheder den er i Besiddelse af, og dette er jo til syvende og sidst kun godt for Regeringen. Men jeg forstaaer ogsaa meget vel, at Regeringen drager Lære af, hvad der er blevet sagt, og alt tyder jo paa, at den søger Udveje for at komme bort.

Og jeg vil sige, at naar denne Regering forsvinder, da vil det betyde en Lettelse for store Dele af den danske Befolkning. Gaar Regeringen nu, enten det er uden eller det er ved at appellere til Vælgerne, saa er det jo det forudseelige Sammenbrud af den Køben-Stemmer-Politik, som Socialdemokraterne og de Radikale brugte forud for Valget i April 1924, den Politik, hvor man saa sandelig ødslede med Løfter til alle Sider: Tjenestemændenes Løn, Pensionisternes Pension, Invalide- og Aldersrentenydernes Sætsler, det skulde nu beskyttes og yderligere forhøjes, og Pengene hertil, ja, Pengene, dem kunde de rige betale, for alle de andre Skatter, og da navnlig de indirekte Skatter, skulde samtidig nedsættes eller helt bortfalde, de var jo Neergaards Værk og Landets Ulykke.

Saaledes lød det fra Socialdemokraterne i højeste Diskant, men ogsaa de Radikale var godt med. Jeg nævner blot et Eksempel fra „Politiken“s Valgartikel den 6. April 1924, hvor den skrev: „Neergaard har ustandselig forhøjet og forhøjet de gamle store Skatter og indført nye, Svesken i Sødsuppen, den tarveligste Tobak i Piben, Kaffen med Tvebak paa Kafeen, hvert Glas Øl til et Maaltid og hver Kop Kakao til det syge Barns Vederkvægelse. Dette er Meningmands nødvendige Luksus. Husk det alle paa Valgdagen, og vid, I Københavnerne, som rammes haardest, at al denne Fordyrelse er Neergaards Værk, for han skatter af Mad og Drikke hver Dag og hver Time i eders Tilværelse, og I betaler for, at Neergaard skal regere“. Og den sluttede med de klassiske Ord, navnlig klassiske for det radikale Venstre: „Gør 11. April til en Lykkens og Ærens Dag for Danmark!“